

Мързеливыйтъ.

Человѣкъ нѣкой си имаше само едного сына на име Коста, обичаше го прѣмно-го и желаше да го изучи добръ, за да го прати на сетнѣ при нѣкой голѣмъ търговецъ, за да ся обучи добръ въ всичкыѣ принадлежности на търговщинѣтъ, за да стане и той съ съ време голѣмъ търговецъ.

За това го даде на единъ добръ учитель, когото примоли да прѣдстоява чедото му колкото е възможно; а особено съвѣтуваше и сына си, да ся старе да научи много, защото и много ще му трѣбува въ търговинѣтъ.

Учитель-тъ, като го възпріе, съвѣтува го както трѣбва, и му рече да прилѣжава съ вниманіе за да ся научи което ще му е нужно.

А Коста, защото бѣше мързеливъ, всякога отбѣгваше отъ урока, и прилѣжаваше повечето на непотрѣбны и без-полезны игры; тъй щото ся минѣхъ ко-махай седемъ и осемъ години въ ученіе, безъ да научи той нищо. Защото умътъ му бѣше всякога все по расходки и на игры, а не на ученіе.